

ШУГАЛЕВИЧ І. В.,
аспірант кафедри кримінального
процесу
(Національний університет
«Одеська юридична академія»)

УДК 343.1

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2025.5.2.34>

**ПРАВОВА ПРИРОДА ПРАВОВИХ ВИСНОВКІВ КОЛЕГІЙ СУДДІВ, СУДОВИХ
ПАЛАТ ТА ОБ'ЄДНАНОЇ ПАЛАТИ КАСАЦІЙНОГО КРИМІНАЛЬНОГО СУДУ
У СКЛАДІ ВЕРХОВНОГО СУДУ, А ТАКОЖ ВЕЛИКОЇ ПАЛАТИ ВЕРХОВНОГО
СУДУ: ЗАКОНОДАВЧИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ**

Передумовами проведення даного дослідження є неоднорідність існуючої судової практики, а також недосконалість національного законодавства, що в значній мірі нівелює правову природу висновків Верховного Суду, а відтак нівелює й ті завдання та функції, які покладаються на Верховний Суд. Дослідженню судового прецеденту як джерела права присвячені роботи наступних вчених, а саме: Берназюк О.О., Дашковської О.Р., Дрішлюка А.І., Кухнюка Д.В., Луць Л.А., Малишева Б.В., Пількова К.М., Шевчука С.В. тощо. Цілями такого дослідження стали необхідність з'ясування правової природи правових висновків колегій суддів, судових палат та об'єднаної палати Верховного Суду, а також Великої Палати Верховного Суду, зокрема в частині їх розмежування між собою, виокремлення ключових недоліків існуючого національного законодавства, а також з'ясування шляхів його удосконалення та приведення у відповідність між собою. Досягнення означених цілей обумовило необхідність використання загальнонаукових та спеціальних юридичних методів, а саме: загального діалектичного методу наукового пізнання явищ та їх зв'язків, формально-правового, порівняльного та методу узагальнення. Результатами проведеного дослідження стало виявлення з одного боку, невірної тлумачення приписів кримінального процесуального закону України на практиці, а з іншого, низької якості законодавчих приписів в частині ролі та місця Верховного Суду як регулятора суспільних відносин, суперечливість одних законодавчих приписів іншим, відсутність наслідків в результаті ігнорування правових позицій суду касаційної інстанції судами, а також відсутність відповідних наслідків в результаті ігнорування правових позицій Верховного Суду суб'єктами владних повноважень. Як результат, зроблено наступні висновки: законодавче регулювання ролі та місця Верховного Суду як регулятора суспільних відносин є недосконалим; завдання та функції Верховного Суду нівелюються через протиріччя норм Кримінального процесуального кодексу України та Закону України «Про судоустрій і статус суддів», які серед іншого є неефективними; не виокремлення правової природи окремих постанов Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду та Великої Палати Верховного Суду не дає можливості забезпечити реальне функціонування судового прецеденту як джерела кримінального процесуального права України; національним законодавством повинні бути передбачені конкретні процесуальні наслідки ігнорування постанов Верховного Суду, а постанови Великої Палати Верховного Суду повинні стати обов'язковими для судів; на теперішній час назріло питання внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та Закону України «Про судоустрій і статус суддів».

Ключові слова: судовий прецедент, судова практика, постанова, правові висновки, законодавство, Верховний Суд.

Shuhalevich I. V. The legal nature of legal opinions of panels of judges, judicial chambers and the joint chamber of the Criminal Court of Cassation within the Supreme Court, as well as the Grand Chamber of the Supreme Court: legislative status and development prospects

The prerequisites for conducting this study are the heterogeneity of existing judicial practice, as well as the imperfection of national legislation, which to a large extent nullifies the legal nature of the Supreme Court's conclusions, and therefore nullifies the tasks and functions assigned to the Supreme Court. The research of judicial precedent as a source of law is devoted to the works of the following scientists, namely: Bernazyuk O.O., Dashkovska O.R., Drishlyuk A.I., Kukhnyuk D.V., Luts L.A., Malyshev B.V., Pilko K.M., Shevchuk S.V., etc. The objectives of such a study were the need to clarify the legal nature of the legal conclusions of the panels of judges, judicial chambers and the joint chamber of the Supreme Court, as well as the Grand Chamber of the Supreme Court, in particular in terms of their distinction from each other, the identification of key shortcomings of the existing national legislation, as well as identifying ways to improve it and bring it into line with each other. Achieving the above goals necessitated the use of general scientific and special legal methods, namely: the general dialectical method of scientific knowledge of phenomena and their relationships, the formal-legal, comparative, and generalization methods. The results of the study revealed, on the one hand, incorrect interpretation of the provisions of the Criminal Procedure Code of Ukraine in practice, and on the other hand, the low quality of legislative provisions regarding the role and place of the Supreme Court as a regulator of public relations, the inconsistency of some legislative provisions with others, the absence of consequences as a result of ignoring the legal positions of the court of cassation by the courts, as well as the absence of corresponding consequences as a result of ignoring the legal positions of the Supreme Court by the subjects of power. As a result, the following conclusions were made: the legislative regulation of the role and place of the Supreme Court as a regulator of public relations is imperfect; the tasks and functions of the Supreme Court are leveled due to the contradictions between the norms of the Criminal Procedure Code of Ukraine and the Law of Ukraine "On the Judicial System and the Status of Judges", which, among other things, are ineffective; failure to distinguish the legal nature of individual rulings of the Criminal Court of Cassation within the Supreme Court and the Grand Chamber of the Supreme Court does not make it possible to ensure the real functioning of judicial precedent as a source of criminal procedural law of Ukraine; national legislation should provide for specific procedural consequences of ignoring the decisions of the Supreme Court, and the decisions of the Grand Chamber of the Supreme Court should become binding on the courts; at present, the issue of amending the Criminal Procedure Code of Ukraine and the Law of Ukraine "On the Judiciary and the Status of Judges" is ripe.

Key words: *judicial precedent, case law, resolution, legal opinions, legislation, Supreme Court.*

Вступ. Правова природа судового прецеденту викликає дискусії серед авторів з часів незалежності України. Дискусійними залишаються питання як самого поняття судового прецеденту та його співвідношення з судовою практикою, так і власне самого змісту та місця судового прецеденту серед джерел права.

Не зачіпаючи в межах даної статті означеної проблематики, слід звернути увагу на не менш важливого питання, яке має пряме та безпосереднє практичне значення в розрізі правозастосування.

Таке питання зводиться до правової природи, законодавчого стану та перспектив розвитку правових висновків колегій суддів, судових палат та об'єднаної палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду, а також Великої Палати Верховного Суду.

Актуальність теми дослідження обумовлена наявними колізіями та прогалинами в Кримінальному процесуальному кодексі України та Законі України «Про судоустрій і статус суддів», в результаті яких роль судового прецеденту не знаходить свого належного відображення в існуючій судовій практиці.

Постановка завдання. Метою дослідження є практичне забезпечення дієвості судового прецеденту як регулятора кримінальних процесуальних відносин.

Для досягнення визначеної мети поставлено такі завдання:

1) здійснити аналіз правової природи правових висновків колегій суддів, судових палат та об'єднаної палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду, а також Великої Палати Верховного Суду;

2) дослідити наслідки ігнорування правових висновків колегій суддів, судових палат та об'єднаної палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду, а також Великої Палати Верховного Суду;

3) запропонувати внесення подальших змін до Кримінального процесуального кодексу України та Закону України «Про судоустрій і статус суддів».

Результати дослідження. До теперішнього часу ми можемо спостерігати, що судова практика не має єдиного розуміння відносно правової природи правових висновків колегій суддів, судових палат та об'єднаної палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду, а також Великої Палати Верховного Суду, наслідком чого є ігнорування окремих позицій Верховного Суду.

Для прикладу, в ухвалі колегії суддів Вищого антикорупційного суду від 13 вересня 2022 року в рамках справи №991/747/20 зазначено, що: «Тільки в постановах палати, об'єднаної палати чи Великої Палати Верховного Суду можуть міститись висновки про те, як саме повинна застосовуватись норма права, які мають враховуватись судами при застосуванні таких норм права. Постанови колегій суддів ККС ВС не містять і не можуть містити висновків про застосування норм права, а викладене в цих постановах обґрунтування ухвалених рішень стосується виключно конкретних обставин справи, які досліджувались судом касаційної інстанції під час розгляду касаційних скарг» [1].

Вочевидь, що такий підхід дає можливість ігнорувати правові висновки колегій суддів Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду та Великої Палати Верховного Суду, попри їх правову природу.

Не приділяючи особливої уваги цьому питанню, звернемо увагу лише на положеннях частин 1, 2, 3 статті 434-1 Кримінального процесуального кодексу України, відповідно до яких: «Суд, який розглядає кримінальне провадження в касаційному порядку у складі колегії суддів, передає таке кримінальне провадження на розгляд палати, до якої входить така колегія, якщо ця колегія вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Верховного Суду у складі колегії суддів з цієї палати або у складі такої палати. Суд, який розглядає кримінальне провадження в касаційному порядку у складі колегії суддів або палати, передає таке кримінальне провадження на розгляд об'єднаної палати, якщо ця колегія або палата вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Верховного Суду у складі колегії суддів з іншої палати або у складі іншої палати чи іншої об'єднаної палати. Суд, який розглядає кримінальне провадження в касаційному порядку у складі колегії суддів, палати або об'єднаної палати, передає таке кримінальне провадження на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо така колегія (палата, об'єднана палата) вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Верховного Суду у складі колегії суддів (палати, об'єднаної палати) іншого касаційного суду» [2].

Вважаємо, що з наведених законодавчих положень видається очевидним, що постанови колегії суддів Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду не лише містять висновки щодо застосування норм права у подібних правовідносинах, але й більше

того, законодавцем передбачено правовий механізм (підстави та порядок) відступу від таких висновків колегій суддів.

В свою чергу проблематика даного питання обумовлена винятково невірним тлумаченням положень частини 4 статті 442 Кримінального процесуального кодексу України, відповідно до яких: «У постанові палати, об'єднаної палати, Великої Палати Верховного Суду має міститися висновок про те, як саме повинна застосовуватися норма права, із застосуванням якої не погодилася колегія суддів або палата, об'єднана палата, що передала справу відповідно на розгляд палати, об'єднаної палати, Великої Палати Верховного Суду» [2].

Так, поза увагою правозастосовувачів залишається те, що: (1) дана норма являється спеціальною, й передбачає винятково випадок, коли колегія суддів, палата або об'єднана палата не погоджується із застосуванням відповідної норми права; (2) дана норма жодним чином не унеможливорює зазначення відповідного висновку щодо застосування норми права колегією суддів Верховного Суду; (3) в самій нормі йдеться, зокрема, про не погодження колегії суддів з тим, як саме повинна застосовуватися норма права.

Про викладене свідчить й практика Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду. Зокрема, згідно постанови колегії суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду від 06 березня 2019 року у справі №756/5803/17-к: «Виходячи з телеологічного (цільового), логічного й системного тлумачення положень статей 434-1–434-2 КПК України і статей 13, 36 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» можна зробити висновок, що кримінальним процесуальним законом визначені процесуальні механізми забезпечення єдності судової практики, що полягають у застосуванні спеціальної процедури відступу від висновків щодо застосування норм права, викладених у раніше постановлених рішеннях Верховного Суду. Логіка побудови й мета існування цих процесуальних механізмів указує на те, що в цілях застосування норм права в подібних правовідносинах за наявності протилежних правових висновків суду касаційної інстанції слід виходити з того, що висновки, які містяться в судових рішеннях судової палати Касаційного кримінального суду, мають перевагу над висновками колегії суддів, висновки об'єднаної палати Касаційного кримінального суду над висновками палати чи колегії суддів цього суду, а висновки Великої Палати Верховного Суду над висновками об'єднаної палати, палати й колегії суддів Касаційного кримінального суду» [3].

Відтак вважаємо, що постанови колегії суддів Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду на рівні з постановами палат, об'єднаних палат та Великої Палати Верховного Суду містять висновки щодо застосування норм права у подібних правовідносинах.

Однак, чи є правова природа висновків колегій суддів, судових палат та об'єднаної палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду, а також Великої Палати Верховного Суду однаковою, й чи передбачено будь-які правові наслідки в результаті ігнорування таких правових висновків, викладених у відповідних постановах?

Вважаємо, що надання відповідей на означені питання слід здійснювати у взаємозв'язку між собою, що сприятиме їх більш повному та всебічному з'ясуванню.

Розпочати слід з того, що в кримінальному процесуальному законі України відсутня санкція за неврахування висновків Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду та Великої Палати Верховного Суду, викладених у відповідних постановах, як і належним чином не визначено серед підстав касаційного оскарження можливість посилення на неправильне застосування судом норм матеріального чи процесуального права, в розрізі, для прикладу, застосування норми права без врахування висновку щодо застосування норм права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду та Великої Палати Верховного Суду.

В той же час такого роду механізми, для прикладу, активно застосовуються в рамках адміністративного судочинства, що прямо передбачено п. 1 ч. 4 ст. 328 Кодексу адміністративного судочинства України [4].

Як вбачається з частини 6 статті 13 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», висновки щодо застосування норм права, викладені у постановах Верховного Суду, враховуються іншими судами при застосуванні таких норм права [5].

Аналіз змісту наведеного законодавчого положення свідчить про необов'язковий характер постанов Верховного Суду для судів, що нарівні з відсутністю будь-яких правових наслідків в результаті ігнорування таких постанов попросту нівелює їх значення, а відтак унеможливорює реальне забезпечує виконання покладених на Верховний Суд функцій та завдань на практиці.

Вважаємо, що в цілях забезпечення єдності та сталості судової практики, утвердження дієвості судового прецеденту в його практичному сенсі, до чинного законодавства України слід внести наступні зміни, а саме:

- правову конструкцію частини 5 статті 9 Кримінального процесуального кодексу України сформулювати наступним чином: «Кримінальне процесуальне законодавство України застосовується з урахуванням практики Європейського суду з прав людини та висновків Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду, а також з застосуванням висновків Великої Палати Верховного Суду»;

- правову конструкцію статті 413 Кримінального процесуального кодексу України доповнити частиною 2 наступного змісту: «При вирішенні питання застосування закону України про кримінальну відповідальність суд враховує висновки щодо застосування норм права, викладені в постановах Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду, а також застосовує висновки, викладені у постановах Великої Палати Верховного Суду»;

- правову конструкцію частини 1 статті 412 Кримінального процесуального кодексу України доповнити наступним змістом: «Істотними порушеннями вимог кримінального процесуального закону є такі порушення вимог цього Кодексу, які перешкодили чи могли перешкодити суду ухвалити законне та обґрунтоване судове рішення, зокрема через неврахування правових висновків Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду».

Крім того, вважаємо необхідним запропонувати внесення змін до частини 6 статті 368 Кримінального процесуального кодексу України, позаяк існуюче законодавче регулювання не в повній мірі відповідає як самим приписам Кримінального процесуального кодексу України, так і іншим законодавчим актам, зокрема Закону України «Про судоустрій і статус суддів».

Так, з законодавчих приписів частини 6 статті 368 Кримінального процесуального кодексу України видається, що законодавцем можливість врахування висновків щодо застосування норм права, викладених в постановах Верховного Суду пов'язується виключно з матеріально-правовим аспектом, а саме: «при обранні та застосуванні закону України про кримінальну відповідальність до суспільно небезпечних діянь при ухваленні вироку» [2].

В той же час, частина 6 статті 13 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» жодним чином не виокремлює постанов Верховного Суду, які повинні враховуватися судами.

Дійсно, за наведеного законодавчого регулювання залишається незрозумілим, чому приписи частини 6 статті 368 Кримінального процесуального кодексу України не містять будь-якої згадки про процесуальний аспект, тим паче, що більшість висновків щодо застосування норм права якраз й стосуються застосування норм процесуального права.

Аналогічним чином залишається незрозумілим, чому означені законодавчі приписи стосуються винятково судових рішень у формі вироків, в той час як застосування постанов Верховного Суду в його матеріально-правовому аспекті не менш активно використовується й при постановленні ухвал.

За наведеного вважаємо, що в цілях приведення частини 6 статті 368 Кримінального процесуального кодексу України у відповідність до інших законодавчих приписів, відповідні законодавчі положення слід викласти наступним чином: «Обираючи і застосовуючи норму закону України про кримінальну відповідальність до суспільно небезпечних діянь при ухваленні законного та обґрунтованого судового рішення, суд враховує висновки щодо застосування норм права, викладені в постановах Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду, а також застосовує висновки щодо застосування норм права, викладені у постановах Великої Палати Верховного Суду».

Слід зауважити, що з наведених законодавчих пропозицій, а саме пропонованих змін до частини 5 статті 9, частини 6 статті 368 та статті 413 Кримінального процесуального кодексу України видається очевидним, що постанови Великої Палати Верховного Суду наділяються особливим значенням, що не є випадковістю, позаяк вважаємо, що постанови Великої Палати Верховного Суду повинні виокремлюватися серед судових рішень Верховного Суду, й в тому числі, мати окреме законодавче врегулювання в розрізі їх характеру в правозастосуванні судами.

Так, згідно частини 5 статті 434-1 Кримінального процесуального кодексу України, суд, який розглядає кримінальне провадження в касаційному порядку у складі колегії або палати, має право передати таке кримінальне провадження на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо дійде висновку, що справа містить виключну правову проблему і така передача необхідна для забезпечення розвитку права та формування єдиної правозастосовчої практики [2].

Відповідно до пункту 1 частини 2 статті 45 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», Велика Палата Верховного Суду у визначених законом випадках здійснює перегляд судових рішень у касаційному порядку з метою забезпечення однакового застосування судами норм права [5].

Вважаємо, що з огляду на виняткову процедуру ухвалення постанов Великою Палатою Верховного Суду, а також питання, які вирішуються при їх ухваленні, на законодавчому рівні юридичну силу таких постанов потрібно виділяти окремо й наділяти обов'язковим характером, що реально зможе забезпечити виконання Верховним Судом тих функцій (завдань), які на нього покладені.

Саме тому додатково пропонуємо на законодавчому рівні наступні зміни до Кримінального процесуального кодексу України та Закону України «Про судоустрій і статус суддів», а саме:

- правову конструкцію частини 2 статті 412 Кримінального процесуального кодексу України доповнити пунктом 8, який викласти наступним чином: «Судове рішення у будь-якому разі підлягає скасуванню, якщо судове рішення ухвалено всупереч правового висновку, сформульованого Великою Палатою Верховного Суду»;

- правову конструкцію частини 6 статті 13 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» доповнити другим абзацом, а саму статтю викласти в наступному вигляді: «Висновки щодо застосування норм права, викладені у постановах Верховного Суду, враховуються іншими судами при застосуванні таких норм права. Висновки щодо застосування норм права, викладені у постановах Великої Палати Верховного Суду є обов'язковими для інших судів, відступ від яких можливий лише в порядку, передбаченому цим Кодексом».

На окрему увагу заслуговують й приписи частини 5 статті 13 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», згідно яких висновки щодо застосування норм права, викладені у постановах Верховного Суду, є обов'язковими для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить відповідну норму права [5].

Так, слід констатувати, що попри імперативний характер приписів частини 5 статті 13 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», реальних правових механізмів, які б підлягали застосуванню, й що більш важливо, застосовувалися до тих ситуацій, коли висновки Верховного Суду ігноруються суб'єктами владних повноважень на рівні національного законодавства немає.

Наведене призводить до того, що попри існування правових висновків Верховного Суду, суб'єкти владних повноважень (прокурори, слідчі, детективи, дізнавачі) такі висновки не просто не застосовують у практичній діяльності, а ігнорують, чому в послідовному оцінка в ході судового контролю за дотриманням прав та свобод людини з боку слідчого судді або ж попросту не надається, або ж надається, однак не призводить до негативних наслідків для відповідного суб'єкта владних повноважень.

Як приклад, відповідно до постанови об'єднаної палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 06 грудня 2021 року у справі №663/820/15-к: «системне тлумачення процесуальних норм, передбачених п. 3 ч. 2 ст. 40, ст. 236 КПК України дає підстави для висновку про те, що виконання ухвали про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи покладається на слідчого чи прокурора і не може бути доручене відповідним оперативним підрозділам» [6].

З огляду на наведений висновок об'єднаної палати, а також відповідні приписи частини 5 статті 13 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», логічно було б, що коли сторона обвинувачення звернеться з відповідним клопотанням до слідчого судді про накладення арешту на майно, яке було вилучено в ході проведення обшуку неуповноваженим суб'єктом (працівником оперативного підрозділу), слідчий суддя повинен надати оцінку недотриманню процедури вилучення такого майна, а тому повернути його особі, у якої відповідне майно було вилучено.

Аналогічним чином, при вирішенні питання міри запобіжного заходу слідчий суддя не повинен посилається, зокрема, на протокол обшуку, який був проведений неуповноваженим суб'єктом для підтвердження обґрунтованості пред'явленої особі підозри.

На жаль, наразі судова практика зводиться до того, що відповідне реагування на недотримання суб'єктами владних повноважень висновків Верховного Суду може бути забезпечено лише при розгляді кримінального провадження по суті, а тому доцільним було б закріплення в Кримінальному процесуальному кодексі України норми, яка б встановлювала наслідки недотримання суб'єктами владних повноважень висновків Верховного Суду.

З урахуванням викладеного пропонуємо наступну правову конструкцію ч. 1 ст. 86 Кримінального процесуального кодексу України: «Доказ визнається допустимим, якщо він отриманий у порядку, встановленому цим Кодексом, з належним застосуванням суб'єктами владних повноважень висновків Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду та Великої Палати Верховного Суду».

Крім того, зазначаємо, що при послідовних дослідженнях автором додатково розкриватиметься питання наслідків недотримання суб'єктами владних повноважень висновків Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду та Великої Палати Верховного Суду при прийнятті процесуальних рішень.

Висновки. Підводячи підсумки слід резюмувати, що існує на теперішній час законодавче регулювання ролі та місця Верховного Суду як регулятора суспільних відносин не є досконалим.

Завдання та функції Верховного Суду, які зводяться, зокрема, до забезпечення єдності та сталості судової практики нівелюються через протиріччя норм Кримінального процесуального кодексу України та Закону України «Про судоустрій і статус суддів», які, серед іншого, є неефективними.

Існуючий стан справ, за яких не виокремлюється правова природа постанов Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду та Великої Палати Верховного Суду, не дає можливості забезпечити реальне функціонування судового прецеденту як джерела кримінального процесуального права України.

Вважаємо, що постанови Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду повинні враховуватися судами, в той час як постанови Великої Палати Верховного Суду повинні застосовуватися судами при розгляді справ.

У випадку їх ігнорування, законодавством повинні бути передбачені конкретні процесуальні наслідки.

Аналогічним чином це питання повинно бути законодавчо врегульованим й в розрізі застосування суб'єктами владних повноважень висновків Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду та Великої Палати Верховного Суду.

Саме тому переконані, що на теперішній час назріло питання внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та Закону України «Про судоустрій і статус суддів», що сприятиме реальному утвердженню ролі та місця судового прецеденту як джерела кримінального процесуального права України.

Список використаних джерел:

1. Ухвала колегії суддів Вищого антикорупційного суду у справі №991/747/20 від 13 вересня 2022. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/106448469>.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України №4651-VI (2012). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.
3. Постанова колегії суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду у справі №756/5803/17-к від 06 березня 2019. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/80396292>.
4. Кодекс адміністративного судочинства України №2747-IV (2005). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2747-15>.
5. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» №1402-VIII (2016). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text>.
6. Постанова об'єднаної палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду у справі №663/820/15-к) від 06 грудня 2021. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/101829915>.

Дата першого надходження рукопису до видання: 29.09.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 30.10.2025

Дата публікації: 28.11.2025

